

Sygn. akt I C 1686/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Korfanty

Protokolant: Sylwia Pordzik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 stycznia 2016 roku w G.

sprawy z powództwa **P. J.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. J. kwotę 3.489,42 zł (trzy tysiące czterysta osiemdziesiąt dziewięć złotych czterdzieści dwa grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 września 2013 roku oraz kwotę 1.300,08 zł (tysiąc trzysta złotych osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR Grzegorz Korfanty

Sygn. akt I C 1686/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 06 sierpnia 2014 roku powód P. J. , reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 3.489,42 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 29 września 2013 r do dnia zapłaty.

Nadto, powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie powód wyjaśnił, że w dniu 29 sierpnia 2013 roku doszło do uszkodzenia będącego w jego posiadaniu pojazdu marki M. o numerze rejestracyjnym (...). Do uszkodzenia doszło w wyniku kolizji drogowej, spowodowanej przez innego uczestnika ruchu, który posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wykupione u pozwanej. Powód zgłosił szkodę pozwanej, a ta w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego w oparciu dokonany przez S. N. kosztorys wypłaciła na jego rzecz odszkodowanie w kwocie 2.403,04 zł. Powód, nie godząc się z przyznaną mu kwotą odszkodowania, zlecił wykonanie kalkulacji kosztów naprawy pojazdu. Zgodnie ze sporządzoną kalkulacją, koszty naprawy uszkodzonego pojazdu wynoszą 5.705,50 zł. Tym samym, powód dochodzi różnicy między uzasadnionymi kosztami naprawy a kwotą wypłaconą mu przez pozwaną oraz kwoty 186,96 zł tytułem poniesionych kosztów opinii rzeczoznawcy . Powód wezwał pozwaną do zapłaty na jego rzecz pełnej kwoty odszkodowania, jednakże wezwanie te pozostało bez odpowiedzi. W ocenie powoda niezrozumiałym jest obniżenie przez pozwanego stawki za roboczo-godzinę z 90,00 zł na 60,00 zł. Odnośnie żądania odsetkowego powód wyjaśnił, że ich zasądzenia domaga się na podstawie przepisu art. 817 par 1 k.c albowiem

ubezpieczyciel winien był wypłacić poszkodowanemu należną kwotę w terminie 30 dni licząc od daty zawiadomienia o wypadku to jest do 28 września 2013r.

W odpowiedzi na pozew z dnia 24 września 2014 roku pozwana (...) S.A. w W. , reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Według pozwanego pozwany po zgłoszeniu szkody nie przedstawił żadnego dokumentu wskazującego na to , że jego samochód został naprawiony. Koniecznym stało się więc dokonanie w toku postępowania likwidacyjnego oględzin tego pojazdu celem ustalenia kosztów jego naprawy . Ustalając koszt naprawy pozwany uwzględnił stopień zużycia tego pojazdu wynikający z jego wieku (15 lat) i jego przebiegu -160000 km. Powód wówczas nie kwestionował wysokości otrzymanego odszkodowania zaś obecni na podstawie kalkulacji sporządzonej na jego zlecenie stwierdza, że odszkodowanie zostało zaniżone o kwotę dochodzonego roszczenia . Pozwany zakwestionował przedłożoną kalkulację albowiem nie uwzględnia stopnia zużycia pojazdu pomija możliwość jego naprawienia przy użyciu części oryginalnych typu Q i jest nie obiektywny bo wykonany na zlecenie powoda . Wskazał jednocześnie , że w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego wypłacił na jego rzecz odszkodowanie w wysokości adekwatnej do rozmiaru powstałej szkody, które pozwala na pokrycie wszystkich celowych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Pozwana podniosła, że powód nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia co do jego wysokości, w szczególności w oparciu o prywatną kalkulację kosztów naprawy.

Sąd na podstawie zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 sierpnia 2013 roku pojazd marki M. o numerze rejestracyjnym (...) będący własnością powoda , brał udział w kolizji drogowej spowodowanej przez innego uczestnika ruchu to jest K. O. , ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w W. . W dniu zdarzenia poszkodowany zgłosił szkodę w pojeździe ubezpieczycielowi sprawcy, a ten w wyniku prowadzonego postępowania likwidacyjnego, wypłacił na jego rzecz odszkodowanie w kwocie 2.403,04 zł, wyliczone w oparciu o szacunkowe koszty naprawy uszkodzonego pojazdu.

/okoliczności bezsporne/

Powód P. J. , nie godząc się z przyznaną mu kwotą odszkodowania, zlecił sporządzenie prywatnej kalkulacji kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Z treści sporządzonej przez rzeczoznawcę samochodowego M. S. w dniu 01.04.2014r na jego zlecenie kalkulacji wynikało, że koszt naprawy pojazdu wynosił 5.705,50 zł brutto. Powód poniósł koszty sporządzenia opinii w kwocie 186,96 zł.

Pismem z dnia 4 lipca 2014 roku P. J. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 3.489,42 zł stanowiącą dopłatę do należnego mu odszkodowania wyznaczając termin zapłaty na dzień 15 lipca 2014r i zastrzegając ,ze w przypadku braku zapłaty . sprawę skieruje na drogę postępowania sądowego .

Uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki M. o numerze rejestracyjnym (...) w zakresie uszkodzeń pochodzących ze zdarzenia z dnia 28 sierpnia 2013 roku, przy zastosowaniu części oryginalnych pozwalających na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody wyniósł 6.228,70 zł . Wartość samochodu według stanu nadziej 29 sierpnia 2013 z uwzględnieniem zamontowanej w pojeździe instalacji LPG biegły określił na 6.833 zł . Koszt naprawy przedmiotowego pojazdu nie przekracza jego wartości stad szkoda należało rozliczyć metodą kosztorysowa. Biegły stwierdził ponadto , że dla modelu samochodu M. (...) nie oferuje się części zamiennych nieoryginalnych w segmencie Q

/dowód: pisemna opinia biegłego sądowego (k. 51 – 540, opinia uzupełniająca z dnia 07.09.2015 (k 85-99)/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił częściowo w oparciu o okoliczności bezsporne, natomiast w pozostałym zakresie oparł się o dowody z dokumentów wezwania do zapłaty z 04.07.2014 , wyceny pojazdu z dnia 01.04.2014 , faktury

VVATz 01.04.2014r, kosztorysu z dnia 30.08.2013wydruków stron komputerowych (k 19-23) których autentyczność i treść – z zastrzeżeniem dotyczącym prywatnej kalkulacji – nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Z uwagi na kwestionowanie wysokości uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu P. J. i prawidłowości wyliczenia wysokości szkody w kalkulacji pochodzącej od powoda, Sąd – zgodnie z wnioskiem stron – dopuścił dowód z opinii biegłego zakresu techniki samochodowej M. R. (1) . Treść tej opinii nie była kwestionowana przez żadną z nich, a Sąd ocenił ją jako rzetelną, wiarygodną

i fachową. Pozwany zaakceptował wyliczone koszty naprawy określając je jako wyższe od wartości pojazdu w dniu zdarzenia według stanu przed wypadkiem . Wartość pojazdu wyliczona została w odrębnej opinii biegłego M. R. (2) – opinii uzupełniającej i ostatecznie sprecyzowana w zeznaniach złożonych przez biegłego na rozprawie w dniu 28 stycznia 2016r z uwzględnieniem zamontowanej w pojeździe instalacji LPG . Okoliczność ostatecznej wartości pojazdu przekraczającej wartość ustalonych kosztów naprawy nie była kwestionowana przestrony.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zasada odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej nie była przez nią kwestionowana, stąd też w niniejszych rozważaniach należy zauważyć jedynie, iż jej podstawą faktyczną było zaistnienie kolizji drogowej, w czasie której uszkodzeniu uległ pojazd stanowiący własność P. J. ,a sprawca której był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej.

Przepis art. 822 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Według § 2 tego przepisu, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. W oparciu zaś o § 4 przepisu, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela określony jest przez zakres odpowiedzialności ubezpieczonego, w granicach sumy gwarancyjnej (tak m.in.: art. 36 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz. U. z 2003 roku, Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Natomiast odpowiedzialność posiadacza pojazdu w niniejszej sprawie oparta jest o art. 436 k.c. w zw. z art. 415 k.c. Między stronami poza sporem pozostawało, że spełnione zostały wszystkie ustawowe przesłanki wynikające z tych unormowań.

Kwestię sporną w niniejszej sprawie stanowiła wysokość należnego powodowi odszkodowania, tj. kwota jaką zakład ubezpieczeń winien wypłacić likwidując poniesioną przez niego szkodę.

Zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń co do zasady jest identyczny jak zakres odpowiedzialności posiadacza pojazdu mechanicznego, który spowodował szkodę. Zgodnie z treścią przepisu art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (§ 1), a w tych granicach naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2). Naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 § 1 k.c.). Przy tym świadczenie ubezpieczyciela ma umożliwić poszkodowanemu przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego (tj. naprawienie pojazdu). Odszkodowanie powinno ściśle odpowiadać szkodzie. Nie może być ono niższe niż realny, rynkowy koszt niezbędnej naprawy, gdyż wtedy uszczerbek w majątku poszkodowanego nie zostanie w pełni skompensowany. Powołany art. 363 k.c. wprost wskazuje na uprawnienie poszkodowanego (i obowiązek podmiotu odpowiedzialnego za zdarzenie) przywrócenia rzeczy do stanu sprzed zdarzenia lub żądania kwoty w wysokości odpowiadającej kosztom tego przywrócenia.

Ustalając wysokość odszkodowania, w tym w przypadku szkód komunikacyjnych, należy mieć na uwadze, że obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Jeśli zatem pojazd nie został naprawiony – koszty naprawy mogą być ustalone hipotetycznie, przy uwzględnieniu normalnych cen części, materiałów i robocizny stosowanych w obrocie. Świadczenie tak ustalone daje poszkodowanemu realną możliwość poprawnego naprawienia pojazdu – zaś suwerenną decyzją poszkodowanego jest, czy z tej możliwości skorzysta, a jeśli tak – to jaki standard naprawy ostatecznie wybierze i czy będzie to naprawa częściowa, czy całkowita. Jednocześnie, zakład (towarzystwo) ubezpieczeń odpowiada tylko w granicach normalnych następstw zdarzenia; oznacza to w szczególności, że odszkodowanie obejmuje tylko te koszty naprawy, które mieszczą się w zwykłych, ekonomicznie uzasadnionych, stosowanych na lokalnym rynku cenach tego rodzaju usług. Jednocześnie należy podkreślić, że poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwać takiego sposobu naprawy, który będzie najtańszy (tj. najkorzystniejszy dla sprawcy i ubezpieczyciela), lecz może skorzystać z każdej z dostępnych na rynku możliwości naprawy pojazdu, pod tym jedynie warunkiem, że zakres i standard naprawy uzasadniony jest ekonomicznie, a koszt naprawy nie będzie przekraczał normalnej wartości napraw o takim zakresie i standardzie. Stąd też, nie jest objęty odszkodowaniem koszt naprawy nieuzasadnionej ekonomicznie, podnoszącej standard pojazdu w stosunku do stanu sprzed wypadku albo o koszcie w sposób nieuzasadniony znacznie przewyższającym wartość porównywalnej naprawy w pozostałych warsztatach i autoryzowanych serwisach (porównaj: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, sygn. akt III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51).

Jak wskazano powyżej, Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego M. R. (2) uznając ją za w pełni przydatną i miarodajną dla czynienia ustaleń w zakresie kosztów naprawy pojazdu powoda. Za taką oceną opinii przemawiała zdaniem Sądu jej rzeczowość, rzetelność oraz logiczne uzasadnienie zawartych w opinii wniosków. Biegły przeprowadził wycenę naprawy za pomocą programu Audatex, uwzględniając obok kosztów części, także koszty pracy. Koszt naprawy pojazdu poszkodowanego został oszacowany przez biegłego na kwotę 6.228.70 zł brutto. Kwota należnego powodowi odszkodowania uwzględniała koszty naprawy pojazdu przy użyciu części oryginalnych brak bowiem części zamiennych oznaczonych symbolem Q o jakości identycznej z jakością części oryginalnej przewidzianych dla typu samochodu posiadanego przez powoda. Uznając opinię biegłego za całkowicie przydatną dla ustalenia okoliczności istotnych w sprawie, Sąd przyjął również dla ustalenia kosztu uzasadnionej naprawy pojazdu koszt usług związanych z tą naprawą. W szczególności Sąd miał na uwadze, że koszty tych usług -90,00 PLN/RBG zostały obliczone według stawek średnich stosowanych w zakładach naprawczych odpowiadających realnemu, rynkowemu kosztowi tego rodzaju naprawy.

Mając na uwadze, że koszt naprawy pojazdu nie przekracza wartości pojazdu według stanu przed wypadkiem szkodę należało rozliczyć metodą kosztorysową. Sąd – na podstawie wniosków opinii biegłego – przyjął kwotę 6.228,70 zł brutto jako uzasadniony koszt naprawy pojazdu w związku ze zdarzeniem z dnia 28 sierpnia 2013 roku.

W konsekwencji, wobec uwzględnienia faktu wypłaty na rzecz powoda na etapie przedsądowym kwoty 2.403,04 zł, należne mu odszkodowanie wynosi 3.825,66 zł, czyli w rozmiarze przekraczającym dochodzone roszczenie w kwocie 3.302,46 zł z tytułu tylko kosztów naprawy nie licząc kosztów wynagrodzenia biegłego M. S. w kwocie 186,96 zł. Zasądzeniu podlegała więc pełna kwota żądania zgłoszonego w pozwie (nierozszerzonego do momentu zamknięcia rozprawy), tj. w wysokości łącznej 3.489,42 zł.

Wobec ustaleń, iż odszkodowanie wypłacone powodowi przez pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego było niepełne, Sąd uznał że koszt ustalenia wysokości odszkodowania należnego poszkodowanemu, tj. w kwocie 186,96 zł tytułem opinii prywatnej, stanowi uzasadniony wydatek powoda, pozostający w związku ze zdarzeniem z dnia 29 sierpnia 2013 roku, którego powstanie było następstwem postawy pozwanej. W ocenie Sądu, poniesienie przez powoda, w okolicznościach niniejszej sprawy, kosztów opinii prywatnej pozostaje w normalnym związku przyczynowym z zaistniałą kolizją drogową i jako takie stanowi element szkody. Przeprowadzenie powyższej opinii

było celowe w ustaleniu należnego odszkodowania i pozwalało na zweryfikowanie prawidłowości ustalenia przez zakład ubezpieczeń tej wysokości.

Wobec powyższego, Sąd uznał żądanie za uzasadnione w całości, tj. co do kwoty 3.489,42 zł (3.302,46 zł + 186,96 zł).

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152). Jako że roszczenie odsetkowe powoda, także co do początkowej daty jego naliczania, nie było kwestionowane, Sąd zasądził odsetki od kwoty odszkodowania zgodnie z żądaniem pozwu. Także zgodnie z żądaniem pozwu, jako niekwestionowane, Sąd zasądził też odsetki ustawowe od roszczenia obejmującego zwrot poniesionych kosztów prywatnej kalkulacji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zasądzając je w całości od pozwanej przegrywającej spór Na koszty procesu powoda,

w łącznej kwocie 1.308,08 zł, złożyły się opłata od pozwu w kwocie 175,00 zł, wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika w łącznej kwocie 634,00 zł, co do kwoty 600,00 zł ustalone w oparciu o § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego

z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 490 – j.t.), a co do kwoty , opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 34,00 zł, wykorzystana zaliczka na wynagrodzenie biegłego sądowego w kwocie 491,08.

SSR Grzegorz Korfanty